

Tamási Áron

1897. szeptember 20-án született Farkaslakán , 1966. május 26-án halt meg Budapesten.

A kisbirtokos parasztcsaládban tíz testvére közül négy élte meg a felnőttkort. 1910-ben került a székelyudvarhelyi gimnáziumba. 1916-tól katona. 1917-ben tett hadiérettségit Gyulafehérváron. 1918-ban karpaszományos őrvezetőként az olasz frontra került.

Felső iskoláit Kolozsvárott végezte: 1918-1921 jogot hallgatott, majd a Kereskedelmi Akadémián tanult, ahol 1922-ben szerzett diplomát. 1922-23-ban banktisztviselőként dolgozott Kolozsváron és Brassóban.

1922-től jelentek meg novellái. 1923-25-ben az Amerikai Egyesült Államokban élt: alkalmi munkákat vállalt, majd banktisztviselő lett és itt talált rá igazán írói önmagára. 1926-tól újságíró Erdélyben, a kolozsvári Újság munkatársa. Kapcsolatban állt az Erdélyi Helikon, a Korunk íróival, valamint a népi írókkal.

Leghíresebb műve, az Ábel a rengetegben című regénye 1932-ben jelent meg. 1934-ben tagja lett a Válasz szerkesztőségének. 1935 áprilisában részt vett a népiek és Gömbös Gyula miniszterelnök találkozásán: támogatta az Új Szellemi Front ötletét. Ő szervezte 1937-ben a Vásárhelyi Találkozót, a romániai magyarság problémáit taglaló tanácskozást. A harmincas évek végén mozgalmi-politikai aktivitása csökkent. 1942 novemberében több népi íróval együtt a lillafüredi írótalálkozó résztvevője volt, ahol Kállay Miklós miniszterelnök és a magyar hadvezetés látta vendégül a több mint félszáz meghívottat.

Írásaiban gyakran ábrázolta a székelyek életét, stílusa a tündéri realizmus. Regények, elbeszélések mellett színpadi műveket is írt. Négyyszer kapott Baumgarten-díjat (1929-ben, 1930-ban, 1933-ban és 1943-ban). 1944-ben települt át Budapestre. 1945-47-ben a Nemzetgyűlés tagja, a Nemzeti Parasztpárt budapesti törvényhatósági bizottsági tagja. 1943-1949 között az MTA levelező tagja. Az ötvenes években a mellőzött írók közé tartozott, de 1953-tól újra megjelenhettek írásai. 1954-ben Kossuth-díjat kapott (Hazai tükör), s ugyanebben az évben tagja lett a Nagy Imre által újjászervezett Hazafias Népfront Országos Tanácsának. 1956 szeptemberétől tagja s egyben egyik alelnöke lett az Írószövetség elnökségének. 1956. október 23-a után a népi írók közül elsőként tett hitet a forradalom mellett: 26-án felolvasta a rádióban a Magyar fohász című írását, amely nyomtatásban is megjelent az Irodalmi Újság november 2-i számában.

Óvott az osztályjellegű harcok visszatérésétől, s a Parasztszövetség újjászervezését szorgalmazta; a nemzeti hagyományok szellemének megfelelő intézményrendszer létrehozását sürgette. Október 31-én beválasztották a Petőfi Párt néven újjáalakult Nemzeti Parasztpárt szellemi irányító testületébe. Ő írta és olvasta fel az Írószövetség december 28-i taggyűlésén a Gond és hitvallás című nyilatkozatot, amelyben az írók kiálltak a levert forradalom célkitűzései, eszményei mellett.

1957. decemberben, engedve a nyomásnak, elhatárolta magát a forradalomtól, ugyanakkor a hatalmat az erkölcsi és esztétikai értékek méltánylására kérte. Az Írószövetség 1959-es újjáalakításakor az alapító tagok között volt, az 1962. évi közgyűlésen a népi írók közül egyedül ő szólalt fel. 1963-ban a Béketanács elnökségi tagja lett.